

Aardbevingen in Turkije en Syrië raken ook WUR-gemeenschap

‘ER IS VEEL VERDRIET TE VERWERKEN’

Bedir Tekinerdogan is hoogleraar bij Toegepaste Informatiekunde. Maar nu, na de aardbevingen in Turkije en Syrië, is hij vooral even schoonzoon, zwager, neef en oom. De ramp voltrok zich op zijn geboortegrond, waar nog altijd veel familie woont.

Tekst Marieke Enter

Wat flarden, meer herinnert Tekinerdogan zich niet van zijn vroegste jeugd in Turkije. Hij was pas vier toen het gezin vader achterna reisde naar Nederland. Voordien woonden ze in een dorp bij Besni, in de regio Adiyaman – op nog geen 80 kilometer van wat begin februari het episch centrum was van twee allesverwoestende aardbevingen. Hij kwam regelmatig in het gebied, afgelopen kerstvakantie nog: op bezoek bij schoonfamilie. Zijn ooms

en tantes, de ouders van zijn vrouw, haar zussen en hun gezinnen: allemaal wonen ze er. Of liever gezegd: woonden.

Tekinerdogan was die bewuste ochtend vroeg opgestaan. Al gauw zag hij de nieuwsberichten over de beving. Bezorgd appte hij de familie in Turkije: gaat het wel goed met jullie? Ja, het gaat goed met ons, meldden ze een voor een. ‘Aanvankelijk was ik opgelucht: ah, ze zijn ongedeerd en alles is oké’, schetst Tekinerdogan. ‘Pas later, toen ze foto’s stuurden van hun totaal verwoeste huizen, besepte ik dat het helemaal niet goed met ze ging. Dat ‘goed’ een relatief begrip is in zo’n enorme ramp. Dat het

in deze context betekende: we zijn alles kwijt en het leed hier is onbeschrijflijk, maar we zijn nog in leven.’

Dystopisch

Tekinerdogans familieleden hebben geluk gehad. Ze konden tijdig de begane grond bereiken om naar buiten te vluchten toen de aarde begon te beven, of hadden het geluk dat hun gebouw bleef staan. Wat volgde, waren dystopische dagen, in de woorden van Tekinerdogan. Geen gas, geen elektriciteit, geen drinkwater. ‘s Nachts slapen in de auto. Geen hulpdiensten nog (‘deze ramp is eigenlijk te groot voor één land’). En overall verwoesting en ellende. Vooral de kinderen zijn zwaar getraumatiseerd, vertelt de hoogleraar. ‘Mijn schoonzus vertelde dat haar 12-jarige dochter dagenlang onafgebroken heeft gehuild. Haar broertje van 8 heeft juist vier dagen geen woord uitgebracht. Het probleem is niet alleen materieel, maar

Bak-benefiet

De uit Istanbul afkomstige Çilga Buse Kızılay, masterstudent Urban Environmental Management, organiseerde vorige week met vijf andere Turkse studenten een bak-benefiet in The Spot in Orion, met traditioneel Turkse gerechten zoals börek en baklava. ‘Istanbul ligt ver weg van het aardbevingsgebied. Maar iedereen kent wel mensen die getroffen zijn door de aardbeving’, vertelt ze.

In de anderhalf jaar dat ze nu in Wageningen woont, leerde Kızılay maar één andere Turkse student kennen. ‘Tot de aardbeving. Sindsdien ken ik ruim zestig andere Wageningers met een Turkse achtergrond die helpen met de bak-benefiet. We hebben elkaar ontmoet door de tragedie.’

De opbrengst komt ten goede aan hulp voor de slachtoffers. Maar er zit meer achter de bak-benefiet. ‘Het is een Turkse traditie om samen te eten’, vertelt Kızılay. ‘Die willen we delen met de Wageningse gemeenschap. Daarnaast is het een gelegenheid voor Turkse studenten om bij elkaar te komen. Het is moeilijk om zo ver van huis te zijn als daar zo’n enorme ramp plaatsvindt. Je voelt je minder alleen als je je zorgen en angsten kunt delen met anderen die zich ook zo voelen.’ LZ

Help je de benefietbakers? Doneer via [WURTurkishSociety](#) op Facebook of Instagram.

ook mentaal. Niemand weet hoe het nu verder moet. Er is heel veel verdriet en trauma te verwerken.’

De familie is inmiddels veilig; ze konden terecht bij bekenden aan de Turkse zuidkust. En Tekinerdogan zelf, hoe gaat het met hem? ‘Mentaal voel ik me sterk, al heb ik in die eerste week wel een dag of drie vrij genomen. Als leerstoelhouder ben ik elke dag heel druk, maar mijn hoofd stond even echt niet naar werken. Ik wilde ruimte creëren om mensen te kunnen helpen, om ze te bellen en gerust te stellen en te vragen wat ze nodig hebben. Het sociaal-menselijke verdiende nu voorrang. Daar heb ik goed aan gedaan, ook met het oog op mijn vrouw, die flink van de kaart was. Het is

ook nogal wat als de mensen die jou het allerdingbaarst zijn te maken krijgen met zoiets onvoorstelbaar verschrikkelijks.’

Vaderland – moederland

De hoogleraar voelt zich gesteund door de enorme support vanuit Nederland. Zowel de blijken van betrokkenheid van WUR-collega's en -studenten als de bijna 90 miljoen euro die de nationale 555-inzamelingsactie opleverde. ‘Daar ben ik trots op. Mijn vaderland dat voor mijn moederland zorgt, dat verwarmt mijn hart.’

Deze ramp zet het leven extra in perspectief, vindt Tekinerdogan. ‘Ik huil van binnen, maar tegelijkertijd accepteer ik dat leed en verdriet onderdeel zijn van het leven – misschien zelfs een soort

Bedir Tekinerdogan
hoogleraar bij Toegepaste
Informatiekunde

beproeving. Je kunt heel wanhopig zijn, of je ertegen verzetten, maar dat helpt niet. Deze ramp bewijst dat je voorspoed moet koesteren; dat je dankbaar mag zijn voor wat je hebt – het kan zó weg zijn. Mijn levensfilosofie was altijd al dat je kwetsbaar bent als mens; ik ben wars van de zogenaamde selfmade mensen die zichzelf zien als het middelpunt van de wereld. Doe gewoon je best, wees een goed mens en creëer waarde voor de wereld. Het gaat niet om geld of positie en er is meer dan materie. De écht belangrijke dingen in het leven zijn geen dingen.’ ■

‘DE ÉCHT BELANGRIJKE DINGEN IN HET LEVEN ZIJN GEEN DINGEN’

Nasleep van de aardbeving in de Turkse stad Iskenenderun • Foto FreelanceJournalist/Shutterstock.com